

Разходка около Триград

Написано от Старши
Понеделник, 07 Декември 2009 18:15

Нещо ми дойде музата и реших да напиша за миналоседмичното ни каране из триградските балкани.

Предната неделя бяхме ходили пеша през Мумджидан до коритото на река Боровица и обратно и бях решил този уикенд да посвърша някоя къщна работа. Обаче в петък следобед ми се обаждат едни софийски приятели и ми казват, че в събота оставят колите в Батак и тръгват за Триград. Веднага звъннах на Паскал - асеновградски баир будала, знам, че му беше мерак каране из онзи район, той вика болен съм, обаче ще помисля и ще ти се обадя след 2-3 часа. Обажда ми се и казва - болен не болен тръгвам. Пеша не тръгвам, но щом е с колела идвам.

Събота към 8 часа товарим колелата на багажника и палим към Батак. Пътя се оказва по-дълъг отколкото си мислих, но и софиянците закъснях, така че точно се засякохме в Батак. Времето беше напреднало, денят къс пък нас ни домързя и решихме да пропуснем най-голямото изкачване и да чакаме софиянците на стената на язовир Голям Беглик. Взехме им раниците и тръгнахме по доспатския път с колата. Спестихме 23 километра асфалтов баир, паркирахме колата до язовира, стегнахме колелата и зачакахме. След час нашите хора се появиха. Яхнахме и ние колелата и продължихме. Хванахме гората по вторият черен път вляво. Времето беше идеално за каране, но по усойните места имаше заледени локви, колелото поднасяше, ледът хрущеше. Загубихме се на една ливада, връщаме се, имаше доста паднали дървета напреко на пътя, времето напредваше, а ние напредвахме бавно. Излязохме на високото и започна спускането към язовир Широка поляна. Изглеждаше, че ще наваксаме с времето, но на един скок моята седалка изхвърча - скъсан болт. Спряхме, никой нямаше резервен, пробвахме неуспешно да закърпим положението с подръчни материали. За да не бавя групата решихме те да продължат, а аз да се връщам лека-полека към колата и с нея да бързам да уреждам спането в Триград. Паскал реши и той да се откаже от колоезденето този ден и дойде с мен. Пробвах се да карам прав, но е кофти работа, затова овързахме с канап седалката за рамката и карах като вълка от "Ну Погоди". Хванахме друг един горски път, много по-приятен от този по който идвахме. След 20-тина минути излязохме на доспатското шосе в началото на язовир Широка поляна. Рядко минават коли, така че карането по асфалта не е неприятно. Добрахме се до колата, натоварихме велосипедите и тръгнахме обратно към Доспат. Приключихме с колоезденето за този ден. Със софийската група си бяхме

Разходка около Триград

Написано от Старши

Понеделник, 07 Декември 2009 18:15

чукнали среща в село Борино. Горе-долу стигнахме по едно и също време. Слънцето вече падаше зад хоризонта и аз дадох моя фар на велосипедистите. 30-40 минути по-късно бяхме с колата в Триград и вече беше абсолютно тъмно. Харесахме една къща, дадохме капаро, хазяите запалиха парното, разтоварихме нашите колела и тръгнахме да пресрещнем каращите, че стана и студено пък имаше и жена, ако имат мерак да ги качим. Пресрещнахме ги на 5-6 километра преди Триград, двама се възползваха и се качиха в колата, третият отказа и продължи да върти в тъмното. Отидохме в хотелчето, настанихме се, парното вече работеше, но още нямаше топла вода. Тръгнахме да търсим кръчма към центъра, там посрещнахме последният колоездач от групата, влязохме в една кръчма на центъра, пихме кой бира, кой ракия, един пиан от съседната маса пробва да създаде проблеми, но се размина, прибрахме се в хотелчето и хазяйката направи пържоли, даде туршия, ядохме, пихме, весело беше.

Преди да заспя си мислех, че добре и точно навреме се строши седалката - хем покарах, хем си спестих това среднощно каране от Борино до Триград. На другата сутрин, станахме, изнесохме се от квартирата и седнахме на центъра да пием по едно кафе. Аз взех да се ослушвам откъде да поискам един винт 13 за седалката. По едно време се появи нашият приятел, снощният пиан от кръчмата и взе да ровичка по една стара "Ниса". Отивам и му казвам, майсторе така и така седалката, винт 13-ка ми трябва, 4 сантиметра поне дълъг. Браво на човека, свърши работа. Стегнах винта, чак се вряза в алуминия на колчето, реших така да карам този ден. За всеки случай взех ключа в раницата и час по час пристягах винта, докато съвсем не влезе в алуминия. Софийските приятели тръгнаха обратно към Батак, а ние с Паскал решихме да обиколим до Чаирските езера и село Чамла. Аз не бях ходил до никое от тези места, Паскал бил ходил до Чаирските, а село Чамла го знаеше от вестниците и зимувалият там испанец. Оставихме колата до един разклон с чешма (Османов вир се казвал) и яхнахме колелетата. 300 метра по-нагоре се оказа, че кипи строителна дейност, полагат едни големи тръби, пътят е изкопан, та се наложи да носим колелата за около 100 метра. Предупредиха ни, че имало лов в района, да внимаваме. Дай, дай, дай, 12 километра нагоре по чакълест път, кофти за каране, друса, дупки. Почивахме на няколко пъти, но няма угодия. Ако спреш на сянка, потта за секунди изстива и почваш да мръзнеш, ако спреш на слънце пък - почваш да се потиш. Уж имахме карта на района, но на практика се ориентирахме на късмет. Кара се покрай река, минава се покрай големи изоставени рибарници, на другият бряг на реката има интересна каменна арка. По едно време стигнахме до един мост покрай който тръгваше пътека с табела за село Гела. Това съвсем ни озадачи, но продължихме по пътя. Пътя се вие S-образно и бързо набира височина. На едно място е взривявана дупка в скалата за да мине пътя - забележително е, като "Дупченият камък" е отбелязано на картата. Най-високият връх в района е 1930 метра, затова и пътят е доста стръмен. По едно време гледаме едно разклонение вляво с табела за село Мугла, а основният път продължава напред. Взехме да се чудим накъде да продължим. Мислехме, че Чаирите са напред, а оттам - гръцко. Решихме да тръгваме вляво към Мугла, пък Чаирите друг път или на връщане. Обаче се оказа, че Чаирите са 500 метра напред по пътя за Мугла. Стигнахме ги, доста порутени постройки и една реновирана по която още работят. Починахме, наляхме вода, питахме за пътя и

Разходка около Триград

Написано от Старши

Понеделник, 07 Декември 2009 18:15

продължихме към Чамла. Следваше един каменист, неподходящ за каране участък, после минахме покрай стари стопански постройки, изкачихме се на един превал, чуваха се в далечината ловците пукаха здраво, притеснихме се да не изгонят някоя мечка към нас. Взехме да се чудим какво да правим, защото бяхме поизморени вече, а времето напредваше. Чамла не се виждаше никак. Мина един джип, минаха двама на катъри, казаха, че Чамла е 2-3 километра напред и вляво и те не знаят да има от там пряка пътека за триградското ждрело, въпреки, че на картата има отбелязана, т.е. трябвало да се връщаме по пътя по който дойдохме. Решихме, че сме прекалено близо за да се отказваме, че ще спим в Мугла или на Чаирите ако се наложи и продължихме. От въпросният превал до Чамла беше идеално за каране, мека почва, завива се наляво след телената ограда и се върви под стар далекопровод, самото село е на голям баир, там бутаме. Твърдят, че Чамла е най-високата от трите родопски махали, които са и по-високо от село Манастир. Няма значение, защото - 22-те къщи са отдавна изоставени. Седнахме на една ливада на най-високата част на селото, хапнахме набързо, видяхме че пътя продължава напред по посока на триградското ждрело и решихме да пробваме от там. Доста рискувахме, защото имаше реална опасност да се озовем в тъмното с колелета върху някоя 20 метрова скала и да не можем да слезем на пътя. В началото черният път беше хубав и бързо напреднахме и се отдалечихме от Чамла. Точно си мислехме, че сме уцелили десетката и пътя свърши. Явно ловджийски път. Поне напред продължаваше крива пътека. Трябваше да бутаме. Минава се покрай поредните изоставени овчарници. Там решихме да свърнем по едно дърво. Грешка. Оказа се прекалено стръмно. Отказахме се. Тръгнахме да излизаме от другия край на дърето, пак грешка - 20 метров участък с наклон от 70 градуса - голям зор. По едно време се видя пак туристическата база на Чаирите, тръгнахме за там. Бяха ливади - лесно се караше, бързо стигнахме. Преценихме, че имаме още 30-40- минути светли и ще стигнем до колата. Казаха ни за пряка пътека по дърето до пътя. Нарамихме колелата и тръгнахме. След 20 минути стръмно слизне надолу по криволичеща пътека с колела на гърба, излязохме на моста на който сутринта се отделяше пътеката с табела село Гела. Там затегнах за последно седалката. Последващото 12 километровото спускане с последните слънчеви лъчи беше идеалният завършек и на деня, и на сезона. После натоварихме колелетата и през Пампорово се прибрахме.

Глобалното затопляне си има и положителни страни. Не съм си и представял, че последният уикенд на ноември ще карам колело из високите части на Родопите. Живи, здрави, напролет пак. И ще си нося резервни винтчета.

